

LBRIS

We know
books

Marius Marian Șolea

**Pentru tineri,
banalități esențiale
în șapte mii de semne.
Jurnal de vacanță**

EDITURA CARTEX

LIBRIS

We know
books

*Unii oameni, din felul în care trăiesc,
par să aibă tot timpul,
iar alții par să nu mai știe că-l au.*

Nimic în lume nu este într-o situație mai gravă de cum sunt copiii și tinerii astăzi. Fără repere, fără viață reală, cu abilități antrenate preponderent în spațiul virtual, fără școală, fără cultură, fără mecanisme de autoreglare, fără nimic... Și, după cum par a se rânduî lucrurile, nu vor avea nici măcar stabilitate materială, cea mai la îndemână dintre toate. Se urmărește obsesiv să fie doar niște piese de schimb ale unui sistem, concepția de existență obligatorie a sclavului a revenit violent, iar omul pleacă din istorie.

Roma, 20 iunie 2020

Niciodată nu mi-am putut provoca dorința de a scrie. Însăși această idee mă livrează unui disconfort, am sentimentul că ar trebui să mă împotrivesc. De-a lungul timpului, am cunoscut personal astfel de scriitori și am observat ușor în opera lor efectele acestei practici. În afara exercițiului din care se nasc anumite abilități de meșteșugar și a cultivării disciplinei, am descoperit mai multe neajunsuri. Au lungi introduceri, ca și când ar trebui să își înece toate ezitării intrării în subiect, textul este rece, detașat inclusiv de subiectul expus sau, în ceea ce privește poezia, găsim de cele mai multe ori sensibilitate redusă, incoerență, lucruri previzibile. Din punctul meu de vedere, o atare manieră de abordare literară este mai suferindă în acest ultim caz, al poeziei. Însă, în cazul dramaturgilor, al prozatorilor, mai pot înțelege această bizarerie. Am scris cele de mai sus pentru că zilele acestea mă încearcă un gând: să îmi propun să scriu după un anumit program, dimineața, pe plajă, și seara.

Posibilitatea de a petrece în singurătate câteva zile la mare mă predispune la această încercare, ar putea fi un exercițiu, chiar o confruntare cu propria comoditate. Mai ales că Italia este pentru mine tot ce aş putea să vreau în materie de artă, peisaj, oameni, vacanță. Dacă ar trebui să aleg o țară de pe Pământ în care să-mi construiesc un rai, aici ar fi, fără nici un fel de nostalgie. Italienii chiar și în defecte sunt de o umanitate înduioșătoare. În Italia aş putea să mor sau să trăiesc cu aceeași nepăsare.

În plus, aveam un dor uriaș să vin aici, între toate aceste ruine, care înfruntă timpul în cel mai prețios mod cu putință și, totodată, mărturisesc că trecutul poate fi și el important... Aceste ruine au trecut, de-a lungul timpului, în mine.

De felul meu, nu am automatisme, nu repet trasee, însă, pentru Roma, fac această excepție. Aproape de fiecare dată ies de la metrou în fața Colosseumului și de acolo merg

la dreapta, spre Roma Traiană, apoi mă duc pe Corso până la Piazza Del Popolo, de acolo străbat Grădina Borghese și las la final vizitarea galeriei cu același nume.

Astăzi am ieșit în lumina Romei mai dornic ca niciodată să mă înfrupt din frumusețea ei. Lipsisem aproximativ un an și aproape că nu mai puteam rezista fără acest drum. Este singurul lucru de care a reușit să mă lipsească această caricatură de început de dictatură pandemică. În fața Colosseumului am de fiecare dată emoții profunde, știu cum a început de aici întinderea exponențială în lume a creștinismului, o mare lume romană atunci. Aici vedeau cetățenii și sclavii cum fiarele înfometate îngenuncheau înaintea celor pe care ar fi trebuit să îi sfâșie. Ce emoții și câtă încărcătură psihică vor fi fost adunate câteva secole la rând între aceste ziduri... Ce mărturii, câți împărați învinși în ego-ul lor de cei care nu mai contau pentru nimeni, doar pentru Dumnezeu. Am plecat mai în dreapta, să pot să privesc insistent, netulburat de cei care circulau dinspre

și înspre stația de metrou, să pot sta singur cu
acea arenă în față, să mă pot încărca, așa cum
se zice acum, cu Forța. Deodată, aud o melo-
die atât de cunoscută; nu înțelegeam de unde
o știam, era fluierată nu foarte corect, însă
suficient cât să mă aspire în realitatea simplă.
Împrejurul meu nu era nimeni, am căutat cu
ochii sursa actului artistic și am găsit-o pe o
schelă, în apropiere. În dreapta mea, se repa-
ra un zid, probabil tot lucrări care țin de
metrou și de străzile din jur. Melodia veche, a
unui cântec întâmplător identitar, nu era alta
decât aceea care însoțește popularele versuri
de la noi, din anii '80: „nu știi ce s-a întâmplat,
s-a mărit armata / Bani nu îmi trimit de-acasă
nici mama, nici tata. / Stau în unitate, fac târâș
pe coate / Fac sectoare și plontoane pân' la
liberare“. Adică nu a fost nevoie din partea
hazardului de o intervenție mai aplicată mo-
mentului meu de reverie, mi-a arătat într-un
mod magistral că nu are sens să caut să mă
dezvolt într-o sensibilitate ori într-o identitate
străină de aceea căreia îi sunt prizonier prin

origini, fără posibilitatea de a mă rupe vreo-
dată. Pe de altă parte, întâmplarea a fost de o
infinită ironie, dacă nu e prea mult spus ori
dacă exagerez în mod ostentativ semnificația
momentului. Am devenit vesel și chiar am
admirat abilitatea de cățăror a artistului
amator, aflat în câmpul muncii. Bărbatul de pe
schelă era absolut singur în tot ce părea un
șantier întreg; posibil să fi ajuns primul la
serviciu, era dimineață. Solid, cu mustața per-
ciunată a anilor '70. L-am salutat și l-am între-
bat de unde este. Mi-a răspuns că e de peste
tot, dar că părinții și bunicii sunt olteni. Chiar
nu mai avea sens insistența pentru o locali-
zare mai precisă, coincidențele de acest tip
îmi provoacă un disconfort. El m-a întrebat
dacă sunt doctor. De unde până unde habar
nu am. L-am spus că vin des, vacanță, turist. El
mi-a răspuns: ei, vacanță, turism... Sigur mai ai
tu niște învârteli pe-aici. Am râs și i-am zis că
achiziționez lucrări de artă. Vezi? Ți-am spus
eu că nu e doar vacanță. Ne-am salutat, iar eu
am plecat spre ruinele rămase din ansamblul

LIBRIS

We know
books

